

תקות מנחם

גליון מס'
258 (19)

ערש"ק פרשת ראה
הי' תהי' שנת אל-על* – שנת
ביאת ה'משיח (בגימטריא)

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם
ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שלי"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם, להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו, הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.
ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר זרעים – ה'

מחזור ל' (גימטריא "בכ"ח") שנה כ"ח – (גימטריא "יחי")

בעז"ה יום ג' פרשת ראה כ"ג מנחם אב

הי' תהי' שנת אל-על – שנת ביאת ה'משיח (בגימטריא)

סיום הלכות שמיטה ויובל וכל ספר "זרעים" – ספר השביע

והתחלת ספר השמיני - ספר "עבודה" – הל' בית הבחירה

שמיטת כספים

א. התחילו את הלכות שמיטה ויובל בפרשת עקב, ומסיימים בפרשת ראה, וכמה וכמה עניינים בהלכות אלו הכתובים בפרשיות אלו;

א) בהלכות שמיטה ויובל מדובר גם ע"ד שמיטת הכספים (בפרק ט'), והדין של שמיטת כספים כתוב בפרשת ראה, כמ"ש הרמב"ם¹: "מצות עשה להשמיט המלוה בשביעית, שנאמר [בפרשת ראה²]: 'שמוט כל בעל משה ידו'. והתובע חוב שעברה עליו שביעית עבר על לא תעשה, שנאמר: 'לא יגוש את רעהו ואת אחיו'".

וכך נאמר בפרשה זו³: "מקץ שבע שנים תעשה שמיטה; וזה דבר השמיטה, שמוט כל בעל משה ידו, אשר ישה ברעהו לא יגוש את רעהו ואת אחיו, כי קרא שמיטה לה"; את הנכרי תגוש, ואת אשר יהי לך את אחיך – תשמט ידך", וכן פרטי הדין שאסור להמנה מלהלוות מחשש השמיטה, והברכה עבור ההלוואה והנדיבות שכותב הרמב"ם (במנין המצוות שב"כותרת") ובסוף פרק זה, ונאמר בהמשך ענין זה בפרשתנו ראה, כמ"ש⁴: השמר לך פן יהיה דבר עם לבבך בליעל לאמר, קרבה שנת השבע שנת השמיטה ורעה עינך באחיך האביון ולא תתן לו, וקרא עליך אל הי' והיה בך חטא נתון תתן לו ולא ירע לבבך בתתן לו, כי בגלל הדבר הזה יברכך הי' אלקיך בכל מעשך ובכל

משלח ידך".

וכך פוסק הרמב"ם בהלכות אלו (סוף פרק ט⁵), וז"ל: "מי שנמנע מלהלוות את חברו קודם השמיטה, שמא יתאחר החוב שלו וישמט – עבר בלא תעשה, שנאמר השמר לך וגוי וחטא גדול הוא, שהרי הזהירה עליו תורה בשני לאוין, שנאמר: 'השמר לך פן וגוי, וכל מקום שנאמר השמר או פן או אל – הרי זה מצות לא תעשה, והתורה הקפידה על מחשבה רעה זו, וקראתו 'בליעל', והרי הוסיף הכתוב להזהיר ולצוות שלא ימנע אלא יתן, שנאמר בפסוקים הנ"ל: 'נתון תתן לו ולא ירע לבבך בתתן לו' [ולפנייז כתוב⁶] 'כי יהיה בך אביון וגוי לא תאמץ את לבבך ולא תקפוץ את ידך מאחיך האביון; כי פתוח תפתח את ידך לו והעבט תעביטנו, די מחסורו אשר יחסר לו'". והבטיח הקדוש ברוך הוא בשכר מצוה בעולם הזה, שנאמר [בהמשך הפסוק]: 'כי בגלל הדבר הזה יברכך וגוי' עכ"ל הרמב"ם בענין זה, ורואים בפסוקים בפרשתנו ובהלכה זו את חומר הענין וגודל הברכה והחשיבות הגדולה והחיוב בהלוואות!

הבדלת הלויים

ב. בסוף הלכות שמיטה ויובל מדובר ע"ד הבדלת הלויים ושאינן להם חלק ונחלה בארץ, וע"כ מדובר כמה פעמים בפרשת עקב ובפרשת ראה;
בפרשת עקב שבה התחילו ההלכות נאמר⁷: "בעת ההיא הבדיל הי' את שבט הלוי לשאת את ארון ברית הי', לעמוד

¹ פ"ט, ה"א.

² ראה טו, ב.

³ ראה טו, א-ג.

⁴ פסוקים טו, י.

⁵ פ"ט ה"ל.

⁶ פסוקים זי – ח'.

⁷ עקב י"ח-ט'.

כל מי שנדבה רוחו – שבט לוי

ד. וז"ל הרמב"ם בהלכה הבאה (י"ג) [ולהעיר; מדובר בפרק י"ג, והלכה י"ג שי"ג מורה על השער הכללי; כי יש י"ב שבטים ושערים וה-י"ג - הוא שער הכולל; והרמב"ם כאן אומר שענין זה שייך לא רק לשבט לוי אלא לכל א' וא' שמתמסר לעבודת ה', יהי ה' חלקו ונחלתו]: "ולא שבט לוי בלבד, אלא כל איש ואיש מכל באי העולם אשר נדבה רוחו אותו והבינו מדעו להיבדל לעמוד לפני ה' לשרתו ולעבדו לדעה את ה', והלך ישר כמו שעשהו האלוקים, ופרק מעל צווארו עול החשבונות הרבים אשר ביקשו בני האדם – הרי זה נתקדש קודש קודשים, ויהי ה' חלקו ונחלתו לעולם ולעולמי עולמים, ויזכה לו בעולם הזה דבר המספיק לו כמו שזכה לכהנים ללויים, הרי דוד עליו השלום אומר¹⁶: ה' מנת חלקי וכוסי אתה תומיך גורלי".

ז.א. שההוראה להיות מובדל מענינים העולם וללמוד תורה וללמד את עם ישראל היא לכל אדם בעולם שלכן הם נהיים חלקו ונחלו ה', ובמיוחד הוראה זו היא אלינו חסידי ליובאוויטש שכל אחד ואחד מאיתנו צריך להיות מסור לגמרי לעבודת הקודש ללמוד תורה ולעבוד ה', וללמד ולהדריך את עם ישראל באופן כמו שהרמב"ם אומר ש"פרק מעל צווארו עול החשבונות הרבים – אשר ביקשו בני האדם [ז.א. שעושה הדברים בלי חשבונות התחכמויות "ופוליטיקה", ושיהי' טהור מפניות אישיות, שזהו הרי הר"ת של ט' בטני"ק – טהרות], ואז הרי זה נתקדש קודש קודשים [ומסביר אד"ש שעיי"כ נהי' כ"א בדרגת לא רק לוי וכהן אלא הכהן גדול קודש קודשים כמ"ש¹⁷: "ויבדל אהרן להקדישו קודש קדשים!"] (ראה מסגרת) ויהי' ה' חלקו ונחלתו לעולם ולעולמי עולמים" ויזכה שהי' יספיק לו את כל צרכיו בלי דאגות כמ"ש הרמב"ם: "כמו שזכה לכהנים ללויים".

וי"ל; הרמב"ם מתחיל ההלכה שכל אחד יכול להיות 'שבט לוי'; "שבט לוי" – אותיות "לבויתש" – היינו שאם הוא ליובאוויטשער ראוי לשמו – מתקיימים אצלו כל הענינים הטובים הכתובים כאן בקשר לכהנים הלויים ואז אנו "חיל השם!" – אותיות "להמשיח!" (ז.א. החיל שמביא למשיח) מי"ד ממ"ש נאו! [וגם שם ההלכות: "שמיטה ויובל" – אותיות – "מהליבויתש!"] [וברצוני לציין דבר מעניין! כ"ק אד"ש מה"מ אומר שע"פ תורת הבעש"ט כל פרט בעולם שיהודי רואה או שומע הוא בהשגחה פרטית, וכ"ש ענין הקשור בתורה שהתקבל בתפוצות ישראל ועיי' גדולי ישראל, שזהו חלוקת הפרקים בתורה (שלמרות הספק מי עשה זאת, בפועל משתמשים בזה בלימוד התורה).

המקור ע"ד הבדלת שבט לוי, ושאין לשבט לוי חלק

לפני ה' לשרתו ולברך בשמו עד היום הזה: על כן לא הי' ללוי חלק ונחלה עם אחיו, הוי' הוא נחלתו כאשר דיבר ה' אלוקיך לוי" וביסוף הפרק האחרון של הלי' שמיטה ויובל (בענין ערי הלויים) אומר הרמב"ם⁸: "כל שבט לוי מוזהרין שלא ינחלו בארץ כנען, וכן הם מוזהרין שלא יטלו חלק בביזה בשעה שכובשין את הערים, שנאמר⁹: 'לא יהי לכהנים הלויים כל שבט לוי חלק ונחלה עם ישראל', חלק בביזה, ונחלה בארץ. וכן הוא אומר¹⁰: 'בארצם לא תנחל וחלק לא יהי לך בתוכם' – בביזה. ובן לוי או כהן שנטל חלק בביזה – לוקה, ואם נטל נחלה בארץ – מעבירין אותה ממנו".

ואמנם הרמב"ם מביא המקור להלכות אלו מפסוקים בפרשת קורח ופרשת שופטים, ולא מפרשת עקב, אבל אותו הענין אומרת התורה כנ"ל גם בפרשת עקב. [ובהלי' כלי המקדש¹¹ שמדבר על הבדלת הלויים, כן מביא הפסוק מפרשתנו עקב, וז"ל הרמב"ם: "זרע לוי כולו מובדל לעבודת המקדש, שנאמר: 'בעת ההיא הבדיל ה' את שבט הלוי", הפסוק מפרשת עקב].

וגם בפרשת ראה שבה מסיימים ההלכות, כתוב הענין שאין ללוי חלק ונחלה בארץ, פעמיים; (א) נאמר בפרשת ראה¹²: "והלוי אשר בשעריך – לא תעזבנו, כי אין לו חלק ונחלה עמך" ואח"כ בפסוק כ"ט בקשר לביעור מעשרות נאמר: "ובא הלוי כי אין לו חלק ונחלה עמך והגר והיתום והאלמנה אשר בשעריך ואכלו ושבעו, למען יברכך ה' אלוקיך בכל מעשה ידך אשר תעשה".

יורו משפטיך ליעקב

ג. והטעם ששבט לוי לא זכה בחלק בביזה ובנחלת ארץ ישראל כותב הרמב"ם בהלכה י"ב: "ולמה לא זכה לוי בנחלת ארץ ישראל ובביזתה עם אחיו? מפני שהובדל לעבוד את ה' ולשרתו ולהורות דרכו הישרים ומשפטיו הצדיקים לרבים, שנאמר¹³ יורו משפטיך ליעקב ותורתך לישראל. לפיכך הובדלו מדרכי העולם, ולא עורכין מלחמה כשאר ישראל, ולא נוחלין ולא זוכין לעצמם בכח גופם, אלא הם חיל השם, שנאמר¹⁴: 'ברך ה' חילו', והוא ברוך הוא זוכה להם, שנאמר¹⁵: 'אני חלקך ונחלתך'".

היינו שהתורה מסבירה מדוע אין הלויים זוכים בנחלה בארץ ולא בחלק בביזה, מפני שהובדלו לעבוד את ה' ולשרתו וללמד דרכו לכלל ישראל, ולכן הובדלו מדרכי העולם, וזה מ"ש הרמב"ם בהלכה הבאה שזוהי הוראה לכאוי"א שמקדיש עצמו ומתמסר לעבודת ה'.

⁸ הלי' שמיטה ויובל פי"ג, הי"י.

⁹ שופטים יח,א.

¹⁰ קורח יח,ב.

¹¹ הלי' כלי המקדש פי"ג הי"א.

¹² ראה יד,כז.

¹³ ברכה לג,י.

¹⁴ שם בפרשת ברכה פסי' יא.

¹⁵ קרח יח,ב.

¹⁶ תהילים טז,ה.

¹⁷ דבה"א כ"ג, י"ג [ומעניין; הסיוס ביום כג, וההלכה היא בפרק י"ג פסוק יג, וכבפנים ענין י"ג – שער הכולל; שדרגת כהן גדול שייכת לכל א' וא'!].

ונחלה בארץ ישראל הוא כמ"ש הרמב"ם כנ"ל מפרשת **קרח** בפרק י"ח (כ) ובפרשת **שופטים** גם בפרק י"ח (א); **שי"ח הוא ח"י!** [וגם עדי"ז בפרשת **עקב** בפרק י' פסוק ח' – שזהו גם ח"י!] והרמב"ם אומר שענין זה להיות מובדל ולהתמסר לעבודת ה' וללמוד וללמד את כולם, שייך לכ"א, וכ"א מאיתנו צריך ושייך לחיות בזה, "וחי בהם"¹⁸ ולהעיר שפסוק זה "וחי בהם" כתוב בפרשת אחרי – **בפרק ח"י**. ו"ח"י"; יכול להיות ר"ת: "י" (הו"ה) ח'לקי", שבזה מסיים הרמב"ם שאם מתמסר לה', יהי ה' חלקו ונחלתו ומביא הפסוק¹⁹: "י" (הו"ה) מנת חלקי וגו'".

הנהגה על טבעית

ה. הלכות שמיטה ויובל הן ההלכות האחרונות המסיימות את ספר "זרעים" שהוא ספר השביעי – שהמספר **שבע** (7) – שקשור בטבע העולם שנברא ב-7 ימים ו-7 ספירות, שענין הזריעה והצמיחה הוא מדרכי הטבע. ואמנם סדר "זרעים" בש"ס²⁰ נקרא "אמונת"²¹ ואומרים תוספות שבירושלמי מפרש ש"מאמין בחי עולמים וזורע", היינו שמאמין שהצמיחה בכח הקב"ה כי נעשית ע"י ריקבון הגרעין וכ"ו אבל הזריעה והצמיחה הן תהליך טבעי, שזהו כל ענין ספר זרעים – ספר השביעי – שמלוּבש בטבע, ובסיומו לומדים ה' שמיטה ויובל – שביטת הארץ והטבע וגאולה לארץ מגדרי הטבע – **שבת** לה' והשבת עובדי הארץ והשמטת כספיהם. ובסופן ע"ד **שבת לוי** (וכל אי שכמותם) שמוקדשים ומקדשים עצמם לגמרי לעבודת ה' מעל גדרי הטבע

[וגם שמיטה ויובל מורים על העליה ממספר 7 למספר 8; שמיטה – "**שנת השבע**" – 7, ויובל אחרי 7 שמיטות (7*7) באים ליובל – "שנת החמישים" שהיא השנה ודרגת ה-8 שלאחר 7 השמיטות].

היינו שאומרים ליהודי שעובד ה' בדרך הטבע "כל מעשיך לשם שמים", ועוד יותר "בכל דרכיך דעהו" שזהו תוכן "זרעים" אם עושה זאת באמונה "שמאמין בחי עולמים וזורע" יגיע לשלמות של זרעים, "שמיטה ויובל" התפשטות מהטבע ודרכי העולם, ועי"כ יגיע לספר השמיני – בית המקדש, שלמעלה לגמרי מהטבע והעולם, קשר העצמי להקב"ה **עצמות אין סוף!**

וזהו הקדמה ומבוא לספר ה-8 המספר והדרגה שלמעלה מהטבע וטעם ודעת, שקשור עם ענייני בית המקדש שהיו בו **עשרה ניסים** שלמעלה מהטבע ו"מקום הארון אינו מן המידה" – דרגת התפשטות הטבע והגשמיות, וענין הבחירה – שלמעלה מטעם ודעת כפי שיתבאר בעז"ה לקמן בסיום הבא.

"תקות חוט השני" – סיום הלכות שמיטה ויובל וכל ס' זרעים²²

- א. שמיטת כספים בפרשת ראה. וכן איסור ההימנעות מהלואה והברכה בהלואה.
- ב. על הבדלת הלויים ושאין להם חלק בביזה ובארץ – בפרשת עקב ופרשת ראה.
- ג. שבט לוי מסורים לעבודת ה', לומדים תורה ומלמדים את הרבים וה' חלקו – וכן יכול כאו"א.
- ד. ספר זרעים – ספר השביעי – בטבע. וספר ה-8, בית המקדש ובית הבחירה שלמעלה מהטבע וטעם ודעת. קיצור הקשר של תחילת ספר "עבודה" והלכות בית הבחירה לפרשת ראה – בפעם הרשונה שכתוב על בחירת ה' במקום המקדש היא בפרשתנו ומוזכר זה בפרשה ריבוי פעמים **16 פעמים** ובפרטיות בעז"ה בגליון הבא.

ה"מבצעים בטהרתן!"

א. בקשר למ"ש הרמב"ם בהלכה האחרונה, שכל אי יכול להיות כמו לוי, וככהן גדול – דרגת קודש קדשים, אם מתמסר לעבודת ה' ללמוד וללמד את הרבים "ופרק מעל צווארו עול חשבונות הרבים אשר חישובו בני האדם – הרי זה נתקדש קודש קדשים" היינו, שזוהי עבודתנו עבודת ליובאוויטש, "**שבט לוי**" – אותיות **לבויתש**, אבל בתנאי שיעשה העבודה בלי חשבונות של פוליטיקה, אינטרסים ומחלוקת – כדאי לציין, שכשאד"ש אמר (בהתוועדות י"ב תמוז ה'תשל"ד) שהר"ת של **טנ"ק** שבו עושים ה"מבצעים", הם ג' הסדרים האחרונים של הש"ס; "**טהרות נזיקין קדשים**" – שאם עבודתו בקירוב יהודים היא בטהרה – אז מוציאים מהם את כל העניינים השליליים – "נזיקין", ומכניסים את כל העניינים הטובים – "קדשים".

ויש חושבים שהכוונה "טהרות" – לפעול בקדושה וטהרה, אבל אז אמר ופירש אד"ש: "**טהרות**" – שיהי **טהור** מכל פניה; שכשמקרבים יהודים לא לתת להם ההרגשה, (ובאמת לא לחשוב) שיצא לו וירויה מזה אינטרסים והטבות פרטיות כמו: כסף, כבוד, קשרים, קונעקשען קריירה וכדומה אלא שיהי בהרגשה **טהורה** ובמחשבה לעזור להם ולקרבים [אמנם אחרי כמה שנים אמר אד"ש פעם בשיחה ש"טהרות" הכוונה לעשות המבצעים בטהרה, אך כשיסד את ה"טנקים" אמר – "טהרות" מפניות].

ב. בשנות הלמד"ים קיבל הרבי ל"יחידות" פעמיים (באופן חריג) בחדרו קבוצה גדולה של גבירים מהמגבית היהודית המאוחדת U.J.A, והם שאלו את הרבי מה סוד ההצלחה שחב"ד מקרבים יהודים רבים ליחידות? [באותה תקופה בחוגים חרדים אחרים, עדיין לעגו ע"ז]

²² יהושע ב, חי. ועיין ברש"י שפירוש "**תקות**" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה רחב את המרגלים של יהושע, ועל ידו משפחתה תלו את **תקותם**), והרי זו מטרת חיבורנו "**תקות מנחם**" – להראות בעז"ה את **הקו** וחוט השני המקשר ומשוה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

¹⁸ אחרי חי, ב.
¹⁹ תהילים טז, ה.
²⁰ שבת לא, א.
²¹ ישע"י לג, ו.

ואד"ש ענה להם שכשמקרבם יהודים לא לתת להם ההרגשה (ובאמת לא להרגיש) שנמצאים למעלה מהם ורוצים להכתיב להם מה לעשות, אלא לתת להם ההרגשה (ובאמת להרגיש) שמתתפנים במצבם ורוצים לעזור להם ואז מצליחים בעזרת ה' לקרבם.

נשק חדש!

א. כשלמדתי כאן ב"קבוצה" מארה"ק בשנת תשכ"ח, בהתוועדות שבת פרשת **ראה**, דיבר כ"ק אד"ש מה"מ וביאר באריכות את פירש"י על הפסוקים (ראה יב, ג-ד): "ואבדתם את שמם לא תעשון כן לה' אלקיכם", ושאל הרבה שאלות ודיוקים וביאר ביאורים נפלאים.

באותן השנים כל שבת שהיתה התוועדות הרבי ביאר פירש"י לפחות על פסוק א' והי' מאריך בשאלות ובביאורים מעניינים ונפלאים.

ופעם בשנות הממ"ם היתה כאן ב"יחידות" משלחת חשובה מהרבי מקלויזענבורג זצ"ל, ואד"ש הסביר להם שלמרות שלא ראינו כזאת בדורות הקודמים שיאריכו וידייקו כ"כ בפירש"י, והרי ידוע הפירוש ע"ד הצחות מה"חתם סופר" על "**חדש** אסור מן התורה", אבל הדבר דווקא אם ב"לעומת זה" לא היו חדשות, אך מכיוון שב"לעומת זה" כל הזמן יש חידושים (לא טובים), צריכים כל הזמן **נשק חדש** ופעולות חדשות **בקדושה** כדי להלחם בחידושים שיש ב"לעומת זה", [בהזדמנות זו לא הסביר אד"ש למה החידוש שלומד ומבאר דווקא פירש"י, אבל כמה חודשים אחרי"ז ביאר זאת, וע"כ בעז"ה נכתוב בהזדמנות אחרת].

לא תעשו כמעשיהם

ב. אחרי ביאור ארוך בפירוש כל השאלות והדיוקים בפירש"י הנ"ל, ביאר את ההוראה בעבודת ה' עה"פ: "לא תעשון כן לה' אלקיכם", מביא רש"י ב' דעות: (א) "אזהרה למוחק את השם ולנותץ אבן מן המזבחות. (ב) הדעה השניה; וכי תעלה על דעתך שישראל נותצין את המזבחות?! אלא שלא תעשו כמעשיהם ותגרמו למזבח אבותיכם שיחרב".

ושאל הרבי מה הפירוש ש"לא תעשו כמעשיהם!" אם המדובר בדבר שאסור מדאורייתא או מדרבנן, לא צריך ע"ז איסור מיוחד כי זה כבר אסור.

ואפילו אם הדבר נגד "**מנהג ישראל**", גם ע"ז לא צריך ציווי מיוחד, כי "**מנהג ישראל תורה הוא!**"

אלא מבאר כ"ק אד"ש: מדובר בדבר שלגמרי לא אסור לא מדאורייתא ולא מדרבנן, ולא מצד מנהג ישראל, אלא הוא ה**יתר גמור**, וכאן בוחנים את היהודי, אם מתנהג בהנהגה ו**בעדינות** של יהודי, או בגסות כגוי.

עדינות חסידית

ג. סיפר לנו פעמים רבות המשפיע של ישיבת תו"ת בכפר חב"ד הרה"ת **שלמה חיים** ע"ה **קסלמן**:

הרב בליובאוויטש הי' "מתנגד", [וכידוע אם היתה אפשרות לחסידים שיהי' או רב חסיד או שוחט חסיד, הם העדיפו שהשוחט יהי' חסיד, שיש לו אחריות בעניינים התלויים "בשערה", והרב הי' "מתנגד", ופעם בא אל

הרבי הרש"ב נ"ע, והתאונן שהחסידים מזלזלים בו ולא נותנים לו הכבוד הראוי,

וע"כ ענה לו הרבי הרש"ב: "**יואס קען איך טאן, אז א רב דארף זיין קלאר אין דין, און דו ביסט שווארץ און גראב!**"

תרגום מאידיש; הרבי הרש"ב אמר לו "בדרך הצחות: מה אני יכול לעשות, שהרי רב צריך להיות ברור בדין (בדיני ההלכה), [קלאר - פירושו, גם ברור ובקי, וגם פנים בהירות, **זכות** ועדינות. **דין** - פירושו, גם דין והלכה, וגם דק ועדין] והמשיך: ואתה פנים **שחורות וגסות**; שאין "ביטול" חסיד, אלא "ישות" ו"התפשטות" של מתנגד..."

ראית השם

סיפר לי התמים ר' **יוסף שיחי** **סיידוף** שכשאביו שיחי התחיל להתקרב לליובאוויטש והי' אצל אד"ש פעם ראשונה ב"יחידות", וכתב בפתק ששמו **אורי**, שאלו הרבי: "הרי שמך **אוריה**"! והי' לו לפלא, כי הוריו לא ספרו לו, ואח"כ בירר אצל הוריו, והם אשרו לו שבאמת השם שנתנו לו כשנולד הוא **אוריה** [הוא גם נולד בכפר אוריה שע"י ירושלים] והנ"ל מאד התפעל והתחזק באמונתו והתקרבותו.

פתיחת העיניים!

א. בקשר לפרשת "**ראה**" אומר כ"ק אד"ש מה"מ לפתוח העיניים ולראות את ברכת הגאולה! והרבי אמר בהתוועדות שאם **יפתחו העיניים** יראו שנמצאים כבר עם מלך המשיח! ואולי הביאור קודם כל **בפשטות**, שצריכים לפתוח העיניים ולראות שכשיושבים בהתוועדות עם הרבי, יושבים עם **מלך המשיח!**

ב. הרה"ח **שמעון שיחי** **סילמאן** הביא ל-770 והראה לאנ"ש והתמימים, ספר שבכל דף בו יש ציור שנראה כמו גושי צבע שפוך, אבל אם מסתכלים מקרוב ופותחים העיניים **חזק מאוד** במשך זמן, פתאום רואים שם ציורים מרהיבים (תלת מימדיים), ציורים שובי עיניים. היינו שעל פני השטח נראה שזה קשקוש וכלום, וע"י פתיחת העיניים רואים דברים נפלאים!

וכן בקשר להתגלות מלך המשיח! ותחינה עינינו מי"ד ממ"ש, נאו!

לעילוי נשמת

מרת **שמחה** בת **שלמה** ז"ל

נפטרה א' דר"ח אדר ב' ה'תשע"א

ויהי"ר שתמליץ טוב בעד בני משפחתה שיחיו להצלחה בכל העניינים הגשמיים והרוחניים וירונו נחת יהודי חסידותי מכל יו"ח מתוך בריאות אושר שמחה והרחבה כל הימים, ויזכו לראות קבלת פני מלך המשיח והגאולה השלימה מי"ד ממ"ש, נאו!

נדפס ע"י בנה הת' ר' **יוסף שיחי** **סיידוף**

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!